

INTER-LEX Advokater

ADVOKATFIRMAET
ANDERS HJULMAND

J. nr. 40.117 jr/al

P R O C E S S K R I F T

i sagen FS nr. 152/92

*Foreningen af Danske Video-
gramdistributører
c/o advokat Johan Schlüter
Bredgade 6
1260 København K*

som mandatar for

*Egmont Film A/S
Rentemestervej 69 A
2400 København NV*

*Esselte Video A/S
Park Allé 370
2605 Brøndby*

*Pathé-Nordisk Film Video
A/S
Skelbækgade 1
1717 København V*

ANDERS HJULMAND
Advokat
Møderet for Højesteret

LIS SØRENSEN
Advokat
Møderet for Landsret

BIRTHE ØSTERGAARD
Advokat
Møderet for Landsret

JØRN RASMUSSEN
Advokat

BJARNE KLINTBØL
Advokatfuldmægtig

Badehusvej 16
9000 Aalborg
Tlf.: 98 13 17 11
Fax: 98 13 18 11
Giro: 6 39 99 91
Postbox: 1440
9100 Aalborg

Kontor i Flensburg:
Südermarkt 7
2390 Flensburg
Tlf.: 009 49 461 25017

Scanbox Danmark A/S
Hirsemarken 3
3520 Farum

Metronome Video A/S
Søndermarksvej 16
2500 Valby

Irish Video A/S
Håndværkerbyen 7
2670 Greve Strand

mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

PRINCIPAL PÅSTAND:

Den begærede fogedforbudsforretning nægtes fremmet.

SUBSIDIÆR PÅSTAND:

Den begærede fogedforbudsforretning fremmes alene mod sikkerhedsstillelse på ikke under kr. 1.000.000,00.

SUPPLERENDE SAGSFREMSTILLING:

Den i fogedforbudsrekvisitionen af 06.01.1992 anførte sagsfremstilling skal suppleres med følgende.

Der kan ikke skelnes mellem et filmværk, der er produceret i et EF-land, og et filmværk, der er produceret uden for EF.

Dansk Lov om ophavsret har ikke et separat lovsæt, der omhandler værker fremstillet i EF, og et andet lovsæt, der omhandler værker fremstillet uden for EF.

Dansk lov om ophavsret er derimod i overensstemmelse med Bernerkonventionen, som Danmark tilsluttede sig i 1971, og EØF-Traktaten, som Danmark tilsluttede sig i 1973.

Det er lovens ordlyd, der skal være i overensstemmelse med de internationale regler, og det er således ikke et spørgsmål om, hvor værkerne er fremstillet.

Indledningsvis skal det fastslåes, at der er tale om laserdiscs.

Laserdiscs er plader, hvorpå filmværker er indspillet og som alene kan afspilles på særlige laserdiscspillere.

De i nærværende sag omhandlende film er overført til laserdiscs på originalsproget, og således uden danske undertekster.

Som bilag F fremlægges en artikel fra skriftet HIFI og Elektronik, der beskriver laserdiscsystemet.

ANBRINGENDER:

*-----
Mellemmerne hos rekvirenten har erhvervet enerettigheder til at fremstille og distribuere en del af de filmværker, der i dag forefindes på videogram i Danmark.*

Imidlertid er det ikke dokumenteret, at disse rettigheder

tillige omfatter de laserdiscs, som omsættes hos rekvisitus.

Disse laserdiscs er fremstillet af andre producenter, der ligeledes har erhvervet en ret til at fremstille og distribuere videogrammer, blot på laserdiscs.

Ingen af de i sagen omhandlede laserdiscs er fremstillet af rekvirenten eller dennes medlemmer, ligesom det bestrides, at de i sagen omhandlede laserdiscs er omfattet af rekvirenten eller dennes medlemmers rettigheder.

Det skal indledningsvis slås fast, at rekvisitus har erhvervet de i sagen omhandlede laserdiscs på lovlig vis ved køb hos en distributør, der har erhvervet en lovlig ret til at omsætte laserdiscs, jfr. sagens bilag D.

I modsætning til piratkopier, er der således tale om originaler fremstillet efter aftale med producenten.

Endvidere skal det indledningsvis slås fast, at rekvirenten hverken har dokumenteret, hvilke filmværker rekvirenten mener at have enerettigheder til, ligesom det ikke er dokumenteret, at rekvirenten også har enerettigheder til filmværker på laserdiscs.

Uanset indholdet af rekvirenternes enerettigheder, gøres det gældende, at rekvirentens aftale alene er gyldig, såfremt den også er gyldig i forhold til den danske lov om ophavsret og EØF-traktaten, som Danmark er bundet af.

Bag lov om ophavsret ligger et retfærdighedskrav og en samfundsinteresse i at tilskynde til nyskabelser og fremskridt.

Nyttigt arbejde skal respekteres og beskyttes mod bevidst efterligning og anden snyltning på andres indsats, og samtidig skal den, der har skabt noget, kunne nyde en rimelig beløn-

ning for sin skabende indsats.

Lov om ophavsret skal med andre ord også sikre en ophavs-
havers ret til at få sit værk omsat, som det nu er passende
for det værk.

Lov om ophavsret indeholder nogle overordnede paragraffer,
der sikrer ophavshavers eneret til sit værk, hvorefter der
kommer nogle undtagelser, der sikrer almenvellets interesser
såvel som ophavshavers ret til at få sit værk omsat, hvis
han vælger at fremstille flere eksemplarer af det.

Rekvirenten er ikke oprindelig ophavshaver til de videogram-
mer, som de distribuerer, men rekvirenten har fået overdra-
get en ret til udgive visse film på videokassetter i Dan-
mark.

Disse rettigheder er i den forbindelse begrænset af ophavs-
retslovens § 27.

Det er ikke dokumenteret, at rekvirenten overhovedet har ret
til at udgive videogrammerne på laserdiscs, ligesom der, som
nævnt indledningsvist, savnes dokumentation for, at rekviren-
ten virkelig besidder de i rekvisitionen påståede rettighe-
der.

Men selv om rekvirentens rettigheder måtte udstrækkes også
til at gælde laserdiscs, gøres det subsidiært til støtte for
den principale påstand gældende, at rettighederne er konsu-
meret, da de i sagen omhandlede laserdiscs allerede er bragt
i omsætning af en helt anden rettighedshaver, idet de laser-
discs, der er i rekvisiti besiddelse, er originaler, der er
indkøbt hos distributører, der har en afledt ret fra produ-
centen.

I henhold til lov om ophavsrets §§ 23 og 25 er udgivne eksem-

plarer af et værk udtryk for det såkaldt konsumtionsprincip, der indebærer, at når en vare lovligt er bragt på markedet af ophavshaveren, er dennes rettigheder konsumeret, og varen kan derfor cirkulere frit.

Det giver producenten mulighed for at få udbytte af sin skabende indsats ved at udgive eksemplarer, som uhindret kan spredes.

Lov om ophavsret beskytter således såvel brugeren som ophavshaveren og fortæller blot, at ophavsmanden ikke kan råde over eksemplarer af sit værk, efter at de er solgt.

Der er ikke i loven hjemmel for, at en ophavshaver kan påstå at råde over et eksemplar af et værk, som allerede er bragt i omsætning og oven i købet af en helt anden rettighedshaver.

Såfremt dette havde været muligt, vil denne anden rettighedshavers rettigheder, blive groft krænkede, og lov om ophavsret vil i dette tilfælde ikke give nogen fornuftig mening.

Analogt kunne man forestille sig, at en dansk bogudgiver erhverver eneret til at udgive en Alistair MacLean roman på dansk, hvorefter han forlanger importerede eksemplarer på originalsproget fjernet fra boghandlernes hylder.

Dette er, hvad rekvirenten forsøger at tiltvinge sig under nærværende fogedforbudssag, og dette er ikke lovens intention, jfr. lov om ophavsrets § 25.

Lov om ophavsret skelner endvidere ikke mellem salg, leje og lån.

Eksemplarer af et værk kan frit omsættes på den form, som er mest velegnet for værket. Det har vist sig, at videogrammer

overvejende omsættes ved udlejning, og ophavshaveren henter størstedelen af sine indtægter gennem licensafgifter, der i Danmark til dels styres af rekvirenten, eller ved salg af videogrammer til udlejningsforretninger - som det er normalt i USA og England - der derefter udlejer eller sælger videogrammerne.

Videogrammer har i dansk lov om ophavsret indtil den 23.05. 1989 været sidestillet øvrige værker.

Først med vedtagelse af ændringslov nr. 378 i 1989 fik videogrammer en særskilt behandling ved indføjelser af § 23, stk. 3.

Der blev ikke angivet nogen grund til denne ændring, der heller ikke blev diskuteret i kulturudvalget ved behandlingen af lovforslaget.

Det formodes, at formålet var at give en ophavshaver mulighed for at udgive salgskassetter, der ikke kan videreudlejes af forhandleren.

Salgskassetterne kan derfor udgives tidligere og til en billigere pris uden at skade omsætningen af videobånd.

Det vil være muligt for en ophavshaver ved mærkning af værket at hindre udlejning, men dette blev alligevel præciseret i § 23, stk. 3.

Også i lande, der ikke har dette skel mellem salg og udlejning, og som har tiltrådt Bernerkonventionen, herunder England, kan ophavshaver ved mærkning af et videogram forbyde videreudlejning af videogrammet.

Et eksempel herpå er filmen Rain Man, der blev udgivet samtidig til salg og leje i England. Salgskassetten blev mærket

med et stort tydeligt SALE på forsiden og en advarsel imod udlejning på bagsiden, jfr. sagens bilag E.

Samtidig blev der udgivet en Rain Man på normal vis med mulighed for udlejning.

Det gøres derfor gældende, at en ophavshaver i England ikke må stilles ringere end en ophavshaver i Danmark, og såfremt en ophavshaver ønsker at forbyde udlejning af sit værk, herunder udlejning i Danmark, kan dette ske ved en simpel mærkning.

Det skal samtidig have for øje, at dette er en ophavshaver ganske sjældent interesseret i, da hans primære indtægt kommer gennem salg til forhandlere med udlejning for øje.

Ændringen af den danske lov om ophavsret kan således ikke benyttes til at forringe udenlandske rettighedshavere i at få videogrammer omsat i Danmark ved udlejning.

Såfremt retten måtte komme frem til dette, gøres det gældende, at dette strider imod EØF-traktaten.

Iflg. publikationen "Konkurrencepolitikken i Det Indre Marked" udgivet af Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer, 1989, p. 41, hedder det om industrielle ejendomsrettigheder som f.eks. ophavsrettigheder og varemærker, at "Der er ikke i sig selv noget forkert i, at medlemsstaterne har hver deres lovgivning på dette område, men det rejser problemer, når nationale regler anvendes til at skabe en opsplittning af det fælles marked. Dette er i strid med den frie bevægelighed for varer inden for EF".

Endvidere omtales følgende generelle principper:

"Princippet om frie varebevægelser: Når først en vare,

der er beskyttet af industrielle ejendomsrettigheder, er lovligt bragt i handelen i land A af rettighedernes indehaver eller en anden, der har ret til at markedsføre varen, f.eks. en licenshaver, kan der ikke lægges hindringer i vejen for import af disse varer til Land B under påberåbelse af de parallelle ejendomsrettigheder, der måtte findes i henhold til lovgivningen i land B."

"Hvis en virksomhed indtager en dominerende stilling på det fælles marked eller en væsentlig del heraf, kan misbrug af en industriel ejendomsrettighed være i strid med EØF-traktatens artikel 86 - misbrug af dominerende stilling."

"Indehaveren af en industriel ejendomsrettighed kan beslutte at overdrage den til en anden virksomhed, men der kan opstå problemer, hvis aftalen om overdragelse af denne ret indeholder klausuler, der begrænser konkurrencen."

Om eneforhandlingsaftaler hedder det i samme publikation, p. 34, at "selv om eneforhandlingsaftaler som beskrevet ovenfor virker konkurrencebegrænsende, kan de samtidig også være forbundet med fordele."

Der kan gives gruppefritagelse for, at der tillades visse konkurrencebegrænsninger gennem eneforhandlingsaftaler, "men at disse ikke må være for vidtgående - i særdeleshed må de aldrig resultere i en total afskærmning af markedet. Ethvert forsøg på at lægge hindringer i vejen for parallelimport bevirker, at gruppefritagelse ikke gælder."

Samme publikation beskriver på p. 35 blandt andet følgende særlige bestemmelser:

"Leverandøren må ikke have pligt til at garantere enefor-

handleren en absolut områdebeskyttelse, f.eks. ved at hindre parallelimport til eneforhandlerens område."

"Parterne må ikke stræbe efter at sikre eneforhandleren absolut områdebeskyttelse, og således heller ikke misbruge et patent eller et varemærke til dette formål. Med andre ord må der fortsat være mulighed for parallelimport."

Gruppefritagelse kan også gælde for aftaler, der pålægger eneforhandleren pligt til:

"at koncentrere sine salgsbestræbelser om sit eget salgsområde, hvilket indebærer, at han kan pålægges pligt til at afstå fra aktiv kundehvervning i andre områder. Han må dog altid frit kunne sælge uden for sit eget område, også i områder, som samme leverandør har tildelt andre eneforhandlere."

Dette indebærer, at selvom rekvirenten har en eneretsaftale, kan det ikke forhindre en udenlandsk licensaftager i at afsætte sine varer i Danmark.

De af rekvirenten påståede særlige enerettigheder på bekostning af den udenlandske licenshaver strider klart imod disse bestemmelser.

Det samme gør rekvirentens forsøg på at håndhæve et monopol og konkurrencebegrænsning, som skal forhindre udenlandske videogrammer i at blive omsat.

Det skal bemærkes, at da det ovenfor anførte blev formuleret, var der i de respektive lande ingen forskel på omsætning ved salg eller udlejning.

Begge dele blev respekteret på lige fod, og en senere ind-

ført restriktion vendt imod udlejning er naturligvis også en begrænsning vendt imod almindelig omsætning.

For videogrammer er udlejning særligt normalt, og en særskilt restriktion imod udlejning af videogrammer er principielt en restriktion imod omsætning af videogrammer i det hele taget.

Ophavsretsloven er tidligere og uden held forsøgt benyttet til at afskærme et lokalt marked.

Det blev understreget over for Imerco A/S i EF-domstolens dom af 22.01.1981 (Sag 58/80), at da varerne - et fajancestel - lovligt var bragt på markedet i England, kunne hverken ophavsret eller varemærkeret påberåbes.

Uanset hvad ophavsmanden ellers måtte mene, må han iflg. de almindelige EF-retlige regler acceptere vilkårene, når han vælger at bringe sit værk på markedet til fri omsætning.

Det bemærkes i den forbindelse, at videogrammer indtil 23.05.1989 havde nøjagtig samme retslige stilling som fajancestellet.

Rekvirenten anfører at have eneret over deres videogrammer i henhold til § 2.

Samme eneret havde Imerco A/S over deres fajancestel, men alligevel tabte Imerco A/S sagen. Det bemærkes, at der ikke er forskel på salg, leje eller lån.

Når Imerco A/S ikke fik medhold, skyldes det ophavsretslovens § 25, hvorefter de overdragne eller udgivne eksemplarer må spredes videre, når ophavsmanden har overdraget et eller flere eksemplarer af en kunstværk til andre, eller når kunstværket er blevet udgivet.

Som ovenfor anført, er ophavsretslovens § 25 udtryk for konsumptionsprincippet, der fastslår, at en ophavshaver ikke kan råde over udgivne eksemplarer.

Således kan videogrammer og fajancestellet i ophavsretslige forstand sidestilles, og videogrammer er således også omfattet af konsumptionsprincippet, og det er ikke muligt at kontrollere et udgivet værk i henhold til ophavsretslovens § 2, således som påstået af rekvirenten.

Der var på daværende tidspunkt i den danske lovgivning ikke forskel imellem omsætning i form af salg og omsætning i form af udlejning, og videogrammer blev ikke behandlet særskilt i forhold til andre ophavsretsbeskyttede værker.

Alligevel blev EF-domstolen bedt om at tage stilling til, hvorvidt det på det tidspunkt var i strid med EØF-traktatens artikler 30 og 36 at have en national lovgivning, der gjorde det muligt for en ophavshaver at modsætte sig udlejning af videogrammer.

EF-domstolen kom med sin afgørelse den 17.05.1988 (sag 158/86), jfr. bilag 26.

EF-domstolen tog ikke stilling til, hvorvidt en sådan lovgivning evt. eksisterede i Danmark, men udtalte blot helt principielt, at en sådan lovgivning ikke nødvendigvis var i strid med artiklerne 30 og 36, men det var iflg. punkt 12 i dommens præmisser en klar forudsætning, "at en sådan lovgivning ikke i sig selv indebærer nogen vilkårlig forskelsbehandling i handelen mellem medlemsstaterne."

Det måtte endvidere først konstateres, "at den omhandlede lovgivning uden forskel finder anvendelse på videogrammer, der er produceret i Danmark, og videogrammer, der er importe-

ret fra en anden medlemsstat."

EF-domstolen udtalte sig kun om, hvorvidt en sådan evt. eksisterende national lov kunne være tilladt. Det er en overfortolkning at betragte udtalelsen som en forhåndsgodkendelse af § 23, stk. 3, og EF-domstolens udtalelse kan under ingen omstændigheder benyttes af rekvirenten til at forhindre omsætning af videogrammer, der er produceret i udlandet.

Såfremt rekvirenten som licenshaver i Danmark påberåber sig at kunne bestemme, hvilke udenlandske videogrammer, som må omsættes i Danmark, strider dette klart imod den udenlandske licenshavers rettigheder, og en sådan tolkning af en sådan paragraf i ophavsretsloven vil være i modstrid med artiklerne 30 og 36 i EØF-traktaten.

Såfremt ophavsretslovens § 23 stk. 3 anvendes i overensstemmelse med rekvirentens påstand, indebærer det, at mange ophavshavere bliver helt afskåret fra at få sine videogrammer omsat i Danmark.

Det gælder navnlig smalle film, film på etniske sprog, eller særlige udgivelser, der ofte i højere grad respekterer den oprindelige kunstner.

Ophavsretslovens § 23, stk. 3 er i virkeligheden blot en kodifikation af den tidligere retstilstand, idet det kodificerer den mulighed en videoudgiver har til at modsætte sig udlejning af eksemplarer af sit værk, hovedsageligt med det formål, at salgskassetter ikke bliver udlejet.

Eksemplarer af hans værk får dermed nøjagtig samme retsstilling i Danmark som i hans hjemland/udgivelsesland.

Hvis et medlemsland indfører en lov, der strider imod EØF-traktaten, har loven simpelthen ikke gyldighed.

Idet den nye lov om ophavsret forsøges benyttet til at holde konkurrerende licenshaveres produkter fra markedet, er den i klar modstrid med artiklerne 30 og 36 og mister dermed sin gyldighed.

I den konkrete sag har rekvirenten som dokumentationsmateriale afbildet omslagene til tre film på laserdiscs.

Disse tre film er alle udgivet af det engelske selskab Lightning.

Lightning har specielt erhvervet licensrettighederne til at udgive disse film på laserdiscs.

Rekvisitus er Lightnings direkte forhandler i Danmark.

Iflg. Lightnings kataloger, har det ingen betydning, hvorvidt disse laserdiscs omsættes ved salg eller udlejning, idet alle produkter er solgt uden begrænsninger og kan købes til videresalg eller udlejning, jfr. sagens bilag D.

Rettighederne til pladerne tilhører altså Lightning og ikke rekvirenten.

Lightnings rettigheder som licenshaver skal respekteres på lige fod med andre licenshavere, og rekvirenten har ingen fortrinsret i den henseende, jfr. EØF-traktaten.

Således har rekvisitus ophavsmandens implicite tilsagn til, at disse laserdiscs må spredes gennem udlejning.

Endvidere gøres det gældende, at der er udvist kraftig passivitet fra rekvirentens side, idet rekvisitus, der er internationalt anerkendt for sin indsats for at markedsføre laserdiscs og for sin seriøse indstilling til markedsføringen af

film på video, ganske åben og hele tiden har solgt og udlejet laserdiscs med rekvirentens viden.

Rekvisitus omsætter alene lovlige og lovligt erhvervede videogrammer på laserdiscs, og udlejning af laserdiscs sker helt klart med licenshavers samtykke.

Licenshavere til laserdiscs opfatter udlejningsforretninger som en direkte støtte til laserdisc-systemet, som de ikke mener har store chancer for succes, hvis ikke udlejning bliver mere udbredt.

Den af rekvirenten udviste kraftige passivitet indebærer, at rekvirentens eventuelle ret til at hindre rekvisiti omsætning af laserdiscs er bortfaldet ved desvetudo, ligesom rekvirentens passivitet indebærer en stiltiende accept af rekvisiti udlejning af laserdiscs.

Endvidere gøres det gældende, at den kraftige passivitet fra rekvirentens side indebærer, at der nu ikke længere er noget formål at forspilde, såfremt fogedforbudsforretningen nægtes fremmet, idet rekvirenten har været bekendt med rekvisiti virksomhed, og rekvirenten har haft rig lejlighed til at få fastslået sin eventuelle ret ved et civilt søgsmål.

Allerede af denne grund må fogedforbudsforretningen nægtes fremmet, idet rekvirenten ved sin passivitet har erkendt rekvisiti virksomheds ringe betydning, ligesom rekvirentens formål med fogedforbudsforretningen på dette sene tidspunkt ikke står mål med de følger, et fogedforbud vil få, idet rekvisiti omsætning vil blive lammet, og at rekvisiti eksistensgrundlag vil forsvinde.

End ikke en sikkerhedsstillelse på kr. 1.000.000,00, således som foreslået i den subsidiære påstand, vil kunne erstatte ødelæggelsen af rekvisiti eksistensgrundlag.

Dette skal endvidere ses i lyset af, at rekvisiti virksomhed omhandler omsætning af laserdiscs, og disse laserdiscs kan alene afspilles på laserdiscspiller, og laserdiscen er således ikke et til rekvirenten konkurrerende produkt.

Selvom rekvirentens passivitet evt. ikke måtte anses for at have fjernet eller reduceret rekvirentens formål med fogedforbudet, gøres det gældende, at fogedforbud stadig savner formål, da rekvisiti omsætning af laserdiscs ikke har betydning for rekvirentens omsætning af videobånd, navnlig når det endvidere tages i betragtning, at rekvirentens produkter er tekstet med danske undertekster, hvilket ikke er tilfældet med rekvisiti laserdiscs, idet disse omsættes på originalsproget.

Således har rekvirentens påstand alene til formål at forhindre laserdiscs i at blive udbredt i Danmark.

Rekvirenten forsøgte først med trussel om erstatningskrav at få standset enhver form for omsætning, herunder også salg.

Rekvirenten udgiver ikke laserdiscs, og rekvirenten ser derfor laserdiscs som en fremtidig konkurrent til deres egen omsætning af videogrammer, således som Filmnet og de øvrige internationale TV-kanaler udgør en konkurrent til rekvirenten.

Der er ikke hjemmel til at holde konkurrenter eller et helt videosystem væk fra det danske marked.

Det skal bemærkes, at laserdiscs er filminstruktørernes foretrukne system, og kun laserdiscs gengiver filmværkerne på en måde, der ikke krænker ophavsmandens litterære eller kunstneriske anseelse eller egenart.

I den forbindelse kan jeg henvise til Sydney Pollacks sag

mod TV2, der viste hans film "Three Days for Condor" i en stærkt beskåret version, hvilket i øvrigt er kendetegnende for de videogrammer, som rekvirentens medlemmer udgiver.

Kun på laserdiscs gengives videogrammet til instruktørens tilfredshed, jfr. sagens bilag A.

Således udgør laserdiscs også en anden måde at fremføre filmværkerne på end rekvirentens, og fremvisningen på laserdiscs opfylder i højere grad lov om ophavsrets § 3, stk. 2 end rekvirentens.

Endelig skal der gøres opmærksom på, at ikke alle de film, der er listet op i rekvirentens bilag anvendes til udlejning.

I det af rekvirenten fremlagte bilag, der vedrører licensagreement mellem RCA/Columbia Pictures International Video og PATHE-Nordisk fastslåes det, at aftalen udelukkende gælder videokassetter.

Rettighederne gælder altså ikke laserdiscs, som på ingen måde kan betragtes som kassetter.

Endvidere fremgår det, at der alene er meddelt rettigheder til videokassetter, der er udgivet til brug for PAL tv-systemet, med danske, finske, norske og svenske undertekster.

Det skal her gentages, at de rekvisiti udlejede laserdiscs er på originalsproget og uden nordiske undertekster.

Endvidere er rettighederne i punkt 4 specificeret til at omhandle "manufacture and distribute for rental and lease purpose only". Retten gælder således ikke automatisk også udgivelsen af salgskopier.

Det fremgår endvidere ikke af kontrakten, at der også skulle være indbygget en rettighed over allerede udgivne videogrammer, der er udgivet af en anden ophavshaver.

Til de øvrige fremlagte kontrakter skal foreløbigt anføres, at rettighedsmodtageren ikke kan opnå bedre rettigheder end overdrageren, og at kontrakten under ingen omstændigheder kan omhandle overdragelse af rettigheder til allerede udgivne og omsatte eksemplarer, der lovligt er bragt i omsætning af en anden ophavshaver.

Udskriften af fogedbogen vedrørende sagen mod Erik Viuff Christiansen er ikke sammenlignelig på nærværende sag, idet ophavsretslovens § 25 ikke blev omtalt under sagen.

Derfor er Imerco sagen mere relevant og sammenlignelig.

For så vidt angår udskriften af Østre Landsrets dombog vedr. samme sag, skal det anføres, at heller ikke her blev ophavsretslovens § 25 bragt i omtale, hvorfor der i dommen slet ikke er taget stilling til dette anbringende.

Det samme gør sig gældende for så vidt angår de fremlagte udskrifter fra den række af fogedforbudsforretninger, som rekvirenten tidligere har gennemført mod videoforhandlere.

Særskilt skal der i den forbindelse gøres opmærksom på, at det ikke fremgår af fogedbogsudskrifterne, hvorvidt der var tale om lovligt udgivne videogrammer eller såkaldte piratkopier, som rekviritus naturligvis tager skarpt afstand fra.

Der skal i den forbindelse endvidere gøres opmærksom på, at heller i EF-dommen, er der taget stilling til den danske ophavsretslovs § 25, idet denne bestemmelse ikke blev forelagt for EF-domstolen.

Til støtte for den nedlagte subsidiære påstand gøres det gældende, at såfremt retten ikke måtte komme frem til, at fagedforbudsforretningen skal nægtes fremmet, gøres det gældende, at en fagedforbudsforretning alene tillades fremmet, såfremt der stilles sikkerhed for det tab, som rekvisiti vil blive fåført, og dette påstås at være ikke under kr. 1.000.000,00.

DOKUMENTER:

Bilag A: Eksempler på forskel på filmfremførelse på almindelig video og laserdiscs.

Bilag B: Afskrift af Steven Spielbergs udtalelse omkring den optimale filmfremførelse.

Bilag C: Kopi af skrivelse af 25.09.1987 fra Starship Audio - Industries til rekvisitus.

Bilag D: Kopi af Introduction fra Lightning af september 1985.

Bilag E: Kopi af cover fra videobånd.

Bilag F: Kopi af artikel i HIFI & Elektronik, nr. 1, 1992.

Bilag G: Kopi af artikel fra Berlingske Tidende.

Aalborg, den 4. januar 1992

Anders Hjulmand